

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩ Ι ΔΙΑΣΗΜΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ,"

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΓΙΝΑ ΝΑΥΤΙΚΟΣ

(* Άρθρο του Χάρρυ Μπάρ, του μεγαλύτερου ήθοποιου του Γαλλικού κινηματογράφου)

ΨΗ :

«Κόριε Μπάρ,

»Είσατε ήθοσιός, δηλαδή ένας καλλιτέχνης. Έχετε μ' άλλους λόγους τις αδυναμίες σας, τις συμπάθειές σας, τις ελίξιες σας. Μπορεί να έχετε κι' έρωτας. Ίσως ακόμη να κάνετε και σκέψεις για τους άλλους. Διόλου άπαιτο να σας άρση να πετάτε στα σύννεφα. Γιατί λοιπόν δεν γράφετε δυο λέξεις για τη ζωή σας ; Μήπως φαντάζεσθε, ότι η θαυμαστία σας είναι μόνιμες και τούς είνε εβκαλό να καταλάβουν τις προτιμήσεις σας και την ιδιωτική ζωή σας ; Έλάτε, μη διατάξετε. Γράψτε ένα άρθρο για δι' αυτά που σας άνερατα. Μη φοβάστε ότι θα σας κακολογήσουν. Σας άγαπάνε τόσο πολύ. Τι λέτε ; Θα διαβάσουμε αυτό το άρθρο σας...»

Όμολογώ ότι αυτό το γράμμα είχε πιο κάτω ένα πλήθος συγκινητικά λόγια και τόσες πολλές παρακλήσεις, που μ' έκαναν να σκεφθώ ότι δεν έπρεπε να χαλάσω το χατήρι της θαυμαστίας μου. Κι' ένα θράδυ κάθησα στο γραφείο μου, έπιασα το κεφάλι μου με τα δύο μου χέρια κι' έκλεισα τα μάτια μου. Προσπάθησα να γυρίσω πολλά χρόνια πίσω, τότε που ήμουν ένα μικρό παιδί που βασάνιζε τους γονείς του.

Άχ, ά, ήξερε αυτή η θαυμαστία μου πόσο κακό μου έκανε, που μ' άναγκαζε να θυμηθώ όλα αυτά τα ετοιχισμένα χρόνια της νεότητός μου, άσφαλώς θα κοκκίνιζε από τη στενοχωρία της. Είμαι βέβαιος όμως ότι είναι πολύ νέα. Μπορεί να μην περνάει τα είκοσι χρόνια. Σ' αυτή την ηλικία ή νέες κι' οι νέοι δεν καταλαβαίνουν ποτέ ότι ένας σαραντάρης μπορεί να ήταν κάποτε σαν κι' αυτούς κι' ακόμη πιο μικρότερος και να έχει κάνει ένα σωρό τρέλλες. Άς είναι, της συγχάρω αυτή την νεανική έπιπολασιότητα της. Γι' αυτό θα της διηγηθώ με κάθε λεπτομέρεια τη βιογραφία μου.

Γεννήθηκα στις 12 Απριλίου του 189... παρακαλώ να μη ζητάτε την ακριβή χρονολογία της γεννήσεώς μου. Αυτό είναι ή άδυναμία μου. Ποτέ δεν λογάρισα τα χρόνια μου, γιατί δεν θέλω να ξέρω ότι γεννάω. Για μένα τα γηρατεία θα έρθουν μόνο όταν πάψω ή καρδιά μου να χτυπάει και να συγκινηται. Κι' αυτή τη στιγμή, ακσιπτόμενος ότι γράφω σ' ένα άμορφο και τρυφερό κορίτσι, αισθανόμουν μέσα μου τόσο ζωή, σαν εκείνη την άμορφη άνοιξιάτικη μέρα, που ή μητέρα μου μ' έφερε στον κόσμο. Καθόμαστε τότε στον άριθμό 227 του βουλεβάρτου του Βολταίρου. Ήταν μια πολυκατοικία, πρασινομένη από την ύγρασία. Η νοικοκυρές είχαν την μανία ν' άπλωθουν στα παράθυρα τ' άσπρόροχά τους κι' όλη την ιμουάδα της έβδομάδας άνα για να στεγρυνάσουν. Κι' εγώ σέ ηλικία πέντε χρόνων είχα ένα άγκιστρι κι' ένα μακρύ σπάγκο. Τό έρχινα λοιπόν άπό τη σοφία που καθόμαστε και... ψάρενα τα διάφορα ρούχα.

Άπό τότε είχε εκδηλωθί το δαιμόνιο μου.

Ό πατέρας μου, ένας άγαθός άνθρωπος από τη Μουλίζ, κούταξε αυτές τις άσχολίες μου μ' άπογοήτευσι, κι' έλεγε ότι γυνοίκα του :

—Αυτό το παιδί θα γίνει ναυτικός. Φαντάσου, ψαρεύει και σ'α κεραμίδια!

Ή μητέρα μου όμως δεν ήταν καλόθου εύχαριστημένη άπ'

ΑΘΕ μέρα λαμβάνω ένα σωρό γράμματα άπ' όλα τα μέρη του κόσμου. Είναι γραμμένα μ' ευγένεια, σέ χαρτί πολυ ελείας κι' έχουν ένα λεπτό κι' άμορφο άρωμα. Τα διαβάω πάντα προσεχτικά, τα τοποθετώ σέ διαφόρους φακέλλους, άναλόγως της χώρας άπό την όποία μου τα στέλνουν κι' ύστερα ανάω ένα τοιγάρο και σκέφτομαι :

—Άλήθεια, γιατί με θαυμάζουν τόσο οι φίλοι μου ; Έγώ ποτέ δεν ύπερφηρανόυθηκα για τον εαυτό μου. Είμαι «άστερας», όπως θα ήμουν δικηγόρος ή γιατρός. Κάνω πάντα καλά τη δουλειά μου.

Κι' όμως χρειάστηκε να λάβω ένα συγκινητικό γράμμα για ν' άποφασίσω να καταπιστώ με τις πέννες και με τα χαρτιά. Μια θαυμαστρία μου είχε την ελκίρι-νεία και το θάρρος να μου γρά-

ατές τις άσχολίες μου. Ξεκρεμόσε ένα βούρβουλα και μου τις έβρεχε για καλά, γιατί με την ψαρκή μου την άνάγκαζε να μαλώνη με τις νοικάρισες που τους ψάρενα τα ρούχα.

Τότε κι' εγώ άπεφασίσα να ψαρεύω μόνο στη λίμνη του Λουξεμβούργου! Εκεί όμως είχα άλλα βάσανα. Άπαγορευόυτουσαν τ' άγκιστρια.

—Μά πώς θα ψαρεύω ; παραπονήθηκα στο φύλακα, —Με τα χέρια σου, μου άπάντησε. Έτσι θα τα πλένης κιόλας, γιατί καθώς βλέπω είναι κατάμαυρα!

Άκολούθησα τη συμβουλή του. Ή αποτέλεσμα ήταν να πέσω και το κεφάλι στο νερό κι' έτσι, αντί να ψαρέω, με ψάρεψαν και με πήγαν στη μητέρα μου για να με δείρη!

Αιτή ή περιπέτεια μου μ' έκανε να έγκαταλείψω τ' άγκιστρια και να ασχοληθώ με την ιστιοπλοία. Έρχινα καράβια και τα ταξείδενα στη σκάφη μας και στις λίμνες των δημοσιών πάρκων. Κι' αυτή ή μανία μου ριζώθηκε μέσα στην ψυχή μου και μ' έκανε να δηλώσω στους γονείς μου :

—Θά γίνει ναυτικός!

Έκείνοι όμως μ' έγραψαν στη σχολή του Σαιν-Ναζαίρ. Τώρα πεία ήμουν μέγας, έπιασα έξλο με τους συμμαθητάς μου, ποδόςαφο και κολυμπούσα περιφημα. Τόν τρίτο χρόνο όμως, βαρέθηκα το σχολείο. Πήδησα από τον περιβόλο του στο έξρομο κι' άκόμη με περιμένουν ή καθηγήτριά μου για να μου δώσουν το δίπλωμά μου.

Κατέφυγα στη Μασσαλία, γιατί με τραβούσε ή θάλασσα. Όλόκληρος ώρες κάθε βράδυ έβινα καθισμένος στην προκυμαία κι' έβλεπα τα μεγάλα καράβια να ρεύουν για τα μακρυνά λιμάνια τους. Ήθελα να γίνει καπετάνιος. Να φορέσω τη μπλε στολή με τα χρυσά γαλόνια και να κρεμάσω ένα ζευγάρι κιάλια στο στήθος μου. Για να ήσυχάσω και να μου περάση ή μαλαχολία που μ' είχε κυριέψει, οι γονείς μου μ' έγραψαν στην Ναυτική Σχολή της Μασσαλίας. Έκاتها εκεί πέρα ένα χρόνο. Τότε όμως συνέθη κάτι, που μου έκοψε όλη την όρεξη για τα ταξείδια. Ένας καπετάνιος, που τον θαύμασα για τα χρυσά γαλόνια του και που είχε φύγει για την Αυστραλία, έμαθα ότι δεν θα ξαναγύριζε πεία στη Μασσαλία. Τόν είχαν φάει οι καρχαρες εκεί κάτω στη θάλασσα του κοραλλιών. Κι' αυτό ήταν κάτι πολύ άνατριχαστικό! Μά δεν έπαψα ποτέ ν' αγαπάω τη θάλασσα, όπως τη μουσική και τα βιβλία.

Στό στρατό ήμουν πρωταθλητής του κολυμβήματος. Δεν έκανα βέβαια βουτιές στο καζάνι του λόχου, μά ύπηρετούσα στο 10ο Σύνταγμα της Μάνς, εκεί στην άμορφη Νορμανδία.

Όταν τελείωσα το στρατιωτικό μου, γράφτηκα στη Δραματική Σχολή, με την πρόθεση να γίνει ήθοσιός. Όστόσο υπερέινα θαυμασία, γιατί μ' άρέσουν και μ' άρέσουν άκούη τα καλά φαγιά κι' ό ύπνος! Μ' άρέσουν άκόμη και τα παιδιά. Ό γυιός μου είναι ό καλύτερος φίλος μου. Άυτός όμως δεν ψαρεύει στις στέγες των σπιτιών σαν τον πατέρα του. Παίζει με τα σκυλιά μου, τα όσα λατρεύω. Άγαπάω άκόμη το χρώμα τ' ουρανού, της θάλασσας, το λευκό χρώμα και τα κόκκινα τριαντάφυλλα.

Δεν άγατώ τον Άμερικανικό κινηματογράφο και δεν καταλαβαίνο ή βρισκουν ή συμπαιριώτες μου σ' αυτά τ' άνωστα έργα του, που δεν έχουν ψυχή, παρά φωνές, χορούς και γυναικεία πόδια.

Την καλλιτεχνική καριέρα μου την άρχισα από το θέατρο. Έπειτα «γύρισα» την «Δραπέτευσι του Βιντόκ», το πρώτο μου βουθό φίλμ. Είχα αρκετή έπιτυχία. Ή άνακάλυψι του άμιλου του μου έδωσε όλη την έλευθερία μου. Μπορούσα να ζω το ρόλο μου και να κάνω τους θεατάς μου να ριγούν, όπως και στο θέατρο. Μ' έλεγε διή στον «Δαυίδ Γκολντέρ» και στις «Νύχτες Μόσχας ;» Είναι οι πιο άγαπημένοι ρόλοι μου.

Και τώρα, για να κλείσω αυτό το άρθρο μου... Άμερικάνικα, σάς λέω ότι κάθομα στον άριθμό 15 της όδου Ραιουάρ, ότι έχω ύψος 1 μ. 80 κι' είμαι έκατό κιλά! Και μια λεπτομέρεια : Τα μάτια μου έχουν το χρώμα της μουσώτιδος.

Αυτή είναι ή βιογραφία μου. Όσο για τους έρωτάς μου, θα σας παρακαλώ να μην έπιμένετε. Μη ξεχνάτε ότι είμαι Γάλλος. Κι' ένας Γάλλος ποτέ δεν είναι άδιάκριτος.

ΧΑΡΡΥ ΜΠΑΡ

Ό Χάρρυ Μπάρ